

VADER HAD TOCH „GEBID”

DOOR J. H. HUISMAN—SCHIPPERS

't LAATSTE huisje van de Zeestraat — daar woonde Bertus Jansen. Van zijn jongensjaren af had hij al op zee gevaren, eerst met vader mee, later zelfstandig. En hij deed het steeds van heeler harte. De zee was zijn element; daar voelde hij zich thuis. 't Klonsen der golven tegen den boeg klonk hem als streeklende muziek in de ooren. Hoewel het visscherijbedrijf in 't algemeen geen ruim bestaan gaf, toch was Bertus altijd tevreden. Hij placht te zeggen: „de zegen des Heeren maakt rijk.” — En dit ontwapende meermalen een mopperenden kameraad, die zich met een schrale vangst maar niet vereenigen kon.

Deed Bertus steeds zijn dagelijksch werk met opgewektheid, toch was hij blij en dankbaar, als er weer een reisje achter den rug was en hij gezond en wel een poosje bij vrouw en kind mocht terugkeeren. Daar bij den gezelligen, huiselijken haard vloten alle zorgen weg en gaf hij zich geheel aan de weldadige rust over. En wat een genot om 's Zondags met elkaar op te gaan naar de voorhoven des Heeren, om daar te ontvangen geloofsmoed en geloofskracht voor de moeilijke uren, die soms wachten. Ja, dat waren hoogtijden in zijn leven, die hem opvoerden uit de sleur van 't gewone leven. Wat kon hij dan soms van ganscher harte en uit volle borst meejubelen: „De Heer, 't zij ge in of uit moogt gaan, of waar ge u heen moogt spoeden, zal eeuwig u behoeden.” —

Wat vreemd was?... Dat Bertus soms kort vóór zijn vertrek naar zee een wonderlijke beklemdheid gevoelde, een zonderlinge gedruktheid, die heel niet bij hem paste, en die hij ook niet verklaren kon. Maar ze was er... dat stond vast.

Ook nu weer. Voortdurend blies hij uit zijn kort pijpje dikke rookwolven vóór zich uit, terwijl hij zijn bedrijvig vrouwtje gadesloeg, die rustig haar gang ging en hem niet stoorde in zijn overpeinzingen. Ze zag wel, dat hij weer moeite deed zich over dat drukkende gevoel heen te werken. Maar ze vroeg niets, omdat ze wist — daar hield Bertus niet van. — Nu zwierf zijn blik naar zijn kleinen jongen, die rustig speelde met het scheepje, waaraan vader pas de laatste hand gelegd had. 't Was wat lomp gebouwd en sieraad zat er heelemaal niet aan. Maar kleine Klaas vond het een juweel, omdat vader 't gemaakt had.

Moeder had de koffie al klaar en de tijd van vertrek naderde. Bertus voelde telkens den heimelijken blik van zijn vrouw op zich gevestigd. En om zich een houding te geven en tevens aan die beknelling te ontkomen, ging hij naar zijn jongske toe, speelde wat met hem, en beantwoordde naar zijn beste weten al de belangstellende vragen en opmerkingen van den kleinen vent.

„Als ik groot ben, mag ik ook mee naar zee, hè vader?”

„Ja, als je groot bent. Maar dat duurt nog zoo lang. Je gaat nog niet eens naar school.”

„Maar als ik van school af ben, dan toch wel, hè vader?”

„Ja, dan wel.”

„Moeder mag niet mee, hè?”

„Nee, moeders blijven altijd thuis.”

„Ze zouden overboord vallen, hè vader?”

„Ja, dat kon wel 'es gebeuren”, lachte Jansen, met een knipoogje naar zijn vrouw.

„Wij vallen nooit overboord, hè vader?”

„Moet je niet zeggen, jongen. Als het

stormt...”

„Ja maar — als je „gebid” hebt, dan val je niet overboord, hè vader?”

Jansen antwoordde niet. Hij spon die gedachte van zijn jongen verder voor zich zelf uit.

Klaas kende dat al. Als vader zoo strak keek, hoefde je niets te vragen. Hij hoorde je toch niet en gaf je ook geen antwoord. Maar welbewust herhaalde 't ventje: „Als je „gebid” hebt, dan val je niet over boord.” — 't Werd nu tijd om te vertrekken. Moeder schonk de koffie in. Na het tweede kopje trippelde Klaas naar het hoektafeltje en haalde den grooten Bijbel, dien hij triomfantelijk en met een kleur van inspanning bij vader bracht.

Jansen sloeg het Woord open en las: „Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen”.....

Moeder en kind luisterden eerbiedig.

Na de lezing volgde een kort maar innig gebed, waarin Jansen zich zelf en de zijnen aan de hoede van zijn hemelschen Vader opdroeg. Daarna mocht Klaas den Bijbel weer op het tafeltje leggen en volgde er een hartelijk afscheid. —

De eerstvolgende dagen gingen voor vrouw Jansen stil en eentonig voorbij. Gelukkig — het stormde niet in dien tijd, al stond er ook soms een „stuk wind”.

Eindelijk was de dag van terugkeer aangebroken. Klaasjes moeder voelde zich nu veel lichter van hart; en ze deed met meer opgewektheid haar huiswerk. Hoe verder de dag verstreek, hoe levendiger het in de straat werd. Zoo nu en dan keek ze eens door het zijraam, waar je zoo ver de straat af kon zien.

Wie kwam daar in de verte aan.....? 't

Een landingsoefening bij de Vlootmanoeuvres der Nederlandsche Marine.

Leek de dominé wel, die langzaam en met gebogen hoofd voortschreed. Een felle schrik sloeg haar opeens om 't hart. Op dit uur de dominé in de straat..... iedere visschersvrouw wist, wat dat betekende. En menig angstig oog volgde den predikant, die zoo'n uiterst moeilijke taak had te volbrengen. — Ons moedertje had geen oog van hem af. Hij hield maar steeds het midden van de straat. Zou hij nog niet afslaan naar een der kleine huisjes, om daar zijn droeve boodschap te brengen.....? Nee, hij schreed maar stil voort. Nu was hij bij de laatste huisjes. In hevige spanning volgde vrouw Jansen al zijn bewegingen. En toen..... neen, toen hoopte ze niet meer....., toen wist ze. En daarom keerde ze zich met een bonzend hart en knikkende knieën van 't raam af en wachtte, wachtte.

De predikant had niet veel woorden nodig om zijn komst te verklaren. Rustig en schijnbaar kalm hoorde het visschersvrouwtje de schrikkelijke tijding, die een wereld van weedom met zich bracht. Hier geen heftige beroering en smartelijke uitroepen, geen opstandigheid en vertwijfeling, maar stille droefheid, die eerbied afdwong. De hartelijke vertroosting van den predikant vielen in een week, ontvankelijk gemoed. Ze dronk zijn woorden als 't ware in. En al vatte ze nog niet dadelijk den schat van waardij, die vastgelegd is in de beloften, welke de dominé uit Gods Woord voor haar opdolf, toch luisterde ze er eerbiedig naar en sloeg het geloofs oog vertrouwend naar Boven.

Klaasje had bij dit alles verbaasd toegezien. Tijdens het bezoek had hij niets durven vragen. Maar toen de dominé afscheid had genomen, kwam het ventje naar voren om moeder te vragen naar dat vreemde, dat geheimzinnige, 't welk hij niet begreep.

„Moe, wat is er met vader?..... Komt hij niet meer terug?.....”

„Nee, m'n jongen. Vader is overboord geslagen en verdronken”, klonk het smartelijk.

Even was het stil, doodstil. Klaas had tijd nodig, om dat nieuwe, dat vreemde te verwerken.

Maar toen barstte hij opeens uit: „Ik ben boos op den Heere!”

„Kind!” riep de weduwe verschrikt uit, „je weet niet wat je zegt.”

Maar Klaas herhaalde onverstoort: „Ja, ik ben boos op den Heere..... Vader heeft toch „gebid”.....?”

Onmiddellijk vatte moeder zijn gedachten-gang. Hier dreigde iets scheef te gaan, wat ze dadelijk recht moest zetten, om erger te voorkomen.

„Kom eens hier, broer, kom eens bij moeder..... Ja Klaas, vader heeft net als altijd gebeden, of de Heere hem wilde bewaren en weer veilig bij ons terugbrengen. Maar de Heere vond het nu beter om vader niet meer thuis te laten komen, maar hem op te nemen in den hemel der heerlijkheid. Daar is vader nu. O kind, hij is daar zoo gelukkig! Altijd bij den Heere Jezus en bij de engelen — denk eens aan.....”

„O, maar dan is het goed, hè Moe?” zei de kleine man met kinderlijke overtuiging.

„Ja, dan is het..... goed,” antwoordde ze met een drogen snik.

Klaasje merkte niets van moeders ontroering. Zacht liet hij zich van haar schoot glijden en zette het spel met zijn scheepje voort, waarin hij weldra met gelukkige onbevengheid geheel verloren was.....